

Vaginálny mapping – príbeh víkendu

Vo februári som sa vydala na cestu, ktorá mi každý deň neuveriteľným spôsobom mení život. V podpornom poli žien GIFEW som počas jedného zo vzdelávacích kurzov spoznala úžasnú Denisu Říha Palečkovú, ktorá je odborníčkou na oblasť lásky, intimity a osobného rozvoja.

Bola to práve ona, kto mi prvý krát povedal o možnostiach a terapii prostredníctvom vaginálneho mapovania. Tak ako sa to často pri nových a nepoznaných veciach stáva, na prvé pocity to vo mne vzbudilo nedôveru. Čo také už len môže byť ukryté v mojej vagíne, čo by malo význam pre môj život? Semienko zvedavosti však zostalo zasadené...

Prvá zmena v mojom vnímaní nastala počas víkendového retreatu pre páry, ktorý sme absolvovali s manželom. Vládla tam príjemná atmosféra plná dôvery, kvalitných informácií a praktických cvičení. Práve počas nich som zažila a naplno si uvedomila silu tela a jeho schopnosti vnímať, spracúvať a pamätať si prežité skúsenosti a s nimi spojené emócie. V momente, keď som na vlastnej koži zažila, aké zmeny vo vnímaní a prežívaní je možné dosiahnuť prostredníctvom láskyplného dotyku v prostredí dôvery a spolupráce, rozhodla som sa: idem do väčšej hĺbky. Chcem to urobiť najmä pre seba, pre zlepšenie svojho života.

Aby som vás uviedla do úplného obrazu môjho rozhodovania: ako dieťa som bola opakovane zneužívaná. Členmi širšej rodiny, aj inými mužmi. Túto traumou som postupne liečila prostredníctvom liekov, psychiatra, psychológa, konštelácii aj SRT terapie. V tomto bode svojho života som ju považovala vo svojej podstate za zvládnutú a vyliečenú v maximálnej možnej miere. Iba niekde hlboko vo vnútri som tušila, že by môj život mal a mohol byť ešte oveľa lepší...

O vaginálnom mapovaní som si toho pred jeho absolvovaním veľa nenaštudovala. Chcela som zostať bez očakávaní a vnímať iba to, čo sa naozaj bude diať mne. Na odporúčanie som si rezervovala tri sedenia po sebe, každý deň jedno. Dôvod mi pripadal logický – ak sedenia nasledujú blízko po sebe, energia stále prúdi, telo si intenzívnejšie pamätá a preto rýchlejšie napreduje v objavovaní súvislostí a ich liečení.

DEŇ PRVÝ

Do Tantra Spa v Prahe sa mi nešlo ľahko. Čo ma to vôbec napadlo? Načo mi to je treba??? Tak sa hanbím...ako to bude prebiehať? Čo vlastne budem cítiť a ako sa mám pri tom asi tváriť??? ... to všetko mi vírilo hlavou na ceste do Prahy. A hoci som to niekoľkokrát chcela vzdať, niečo silné ma nútilo pokračovať v ceste.

Privítala ma Tara. Oblečená ako bežná žena, milá a prístupná. Naše prvé stretnutie začalo rozhovorom. Pýtala sa ma, s čím prichádzam, či chcem liečiť niečo konkrétne a opísala mi približný postup. Povedala som jej nielen o tom, čo som zažila, ale aj o svojom strachu a úzkosti z toho, čo má prísť. Jej slová ma mali upokojiť, moja myseľ jej verila, napriek tomu som zostala v napätí a strachu. Nič na tom nezmenil ani fakt, že som bola pevne rozhodnutá ísť do toho... nevedela som sa uvoľniť, ani nijako inak svoj strach a paniku ovládnuť.

Tara ma poprosila, aby som sa vyzliekla a ľahla si na ležadlo. Keď sa aj ona sama prezliekla do odevu, ktorý mi okamžite evokoval, že je terapeutka, môj strach o stupeň povolil: '...som v rukách terapeuta...', resp. '...môžem predstierať, že je to ako u gynekológa, len trochu jemnejšie...'. Keď sa ma Tara dotkla a cítila moje strachom stuhnuté telo, začala so mnou komunikovať. Ako jednotlivé dotyky cítim, na čo myslím. Hladila moje brucho a ja som si vtedy uvedomila, že... necítim vôbec nič. Cítila som síce, že sa ma dotýka, ale inak som necítila vôbec nič. Dotyk nebol ani príjemný, ani nepríjemný, akoby nebol. Akoby som tam vôbec nebola ja... A v ten moment sa mi začali vynárať prvé spomienky...

'Ležím, niekto v dávnej minulosti sa ma dotýka... ja to nechcem a neviem čo urobiť... ako povedať nie? ...koho zavolať na pomoc?... preto len ležím ako mŕtvola a tvárim sa, že nič nevidím, necítim, že sa to jednoducho nedeje...' Každý ďalší Tarin dotyk vyvolával ďalšie spomienky... Začala som hovoriť... „Áno, už si spomínam. Toto sa mi dialo, keď som bola malá. Tak už chápem, prečo ma to niekedy bolí...Presne takto sa ma dotýkal. Na týchto miestach. Tak veľmi som to nechcela... nevedela som čo robiť. Tak som radšej nebola....“

Terapeuticky sa tento typ reakcie nazýva zamrznutie. Človek na stresové situácie reaguje rôznymi spôsobmi – útekem, bojom... alebo stuhnutím. Takže môj spôsob reakcie na stres je stuhnutie. Nepátrala som a ani

nepátram po tom, prečo reagujem takto. Beriem to ako skutočnosť, ktorej chcem lepšie porozumieť a s ktorou sa chcem prostredníctvom tejto terapie vyrovnáť. Spoznať lepšie samú seba, pochopiť sa. Preto som rozhodnutá ísť ďalej.

Tara sa ma postupne dotýka na ďalších a ďalších miestach. Tam, kde niečo cítim, tak opisujem, čo cítim. Dôležité pre mňa je, či dotyk vnímam ako príjemný, alebo nepríjemný. Ak ho vnímam ako nepríjemný, je Tarinou úlohou mi prostredníctvom dotyku pomôcť, aby som svoje telo oslobodila od nepríjemných spomienok a naučila ho vnímať a cítiť jemnosť, krásu a lásku prostredníctvom dotyku. Najhoršie sú pre mňa momenty, kedy necítim nič. Vtedy viem, že je za tým silná skúsenosť a postupne sa mi vybavujú spomienky na jednotlivé nepríjemné situácie z môjho detstva.

V niektorých momentoch sa mi chce vracať, pri iných cítim zvláštne a silné bolesti, pri ďalších len hlboký smútok. Tara ma jemne hladí a ja voľne rozprávam o tom, čo cítim, čo sa mi vybavuje. Nič v sebe nepotláčam, hovorím o všetkom, čo ma napadne. Niekedy tie reči nedávajú žiaden zmysel, sú to rôzne útržky pocitov a vnemov, myšlienok a spomienok. Rovnako na psychickej aj fyzickej rovine. Nezachádzam do detailov, len svojej terapeutke neprestajne dávam spätnú väzbu, že som si na niečo spomenula, čo mi bolo nepríjemné, alebo že niečo cítim a opíšem typ pocitu. Tara ma hladí, niekedy sa spýta viac a je na mne, či sa jej zdôverím. Moje emócie sa postupne upokoja a odídu. Sama seba sa v duchu pýtam, či už navždy?

Jednoznačne cítim, že prostredníctvom týchto spomienok a ich prežitím na inej úrovni prichádza u mňa k ich pochopeniu a láskyplnému prijatiu, vyrovnaniu sa s dávnymi zážitkami, ktoré som sama pred sebou aj celým svetom ukryla hlboko v sebe.

DRUHÝ DEŇ

Druhý deň ráno som nemala ani len maličkú chuť sa vrátiť. Telesne som bola v poriadku, v podstate som mala veľa energie. Chýbala mi chuť a vôľa ísť do seba. Toto som dekodovala ako signál, že telo vie, čo mu prospeje a preto sa teší, zatiaľ čo hlava bojuje proti zmene, ktorej sa bojí. Mapovanie teda mohlo začať...

Prechádzali sme pravú stranu vagíny, bod za bodom. Na viacerých miestach som mala veľmi zlé pocity, cítila bolesť, vracali sa rôzne spomienky. Na počudovanie v nich však nebolo iba samotné znásilnenie. Vracali sa mi spomienky aj z iných období môjho života, keď som konala proti sebe. Najmä v spojení s mužmi. Keď som niečo vnútorne nechcela, ale v rámci naučeného a zažitého módu som si myslela, že jednoducho nemôžem inak... úplne proti sebe a svojim najvnútornejším túžbam som bola ticho a nechcenú situáciu len ´nejako´ prežila. Lebo som... myslela, že sa to ani inak nedá. Že sexuálny styk je mojou povinnosťou voči mužom. Jediný spôsob, ako si získať alebo udržať ich lásku. Že je to jediná možná forma obdivu, ktorý v nich viem vzbudiť. Veď na mojom názore vlastne aj tak nezáleží... Tieto a mnohé iné, z môjho dnešného pohľadu nezmyselné a najmä neveriteľné postoje. To všetko sa mi v jednotlivých momentoch vracalo a lomcovalo mnou.

Tentoraz som však bola lepšie pripravená. Už som zo včera tušila, čo ma čaká. Plne pri vedomí som sledovala seba, svoje pocity, vnímanie, svoje telo a pripisovala im náležitú úctu a vážnosť. Samu seba, svoje telo, pocity, želania, to všetko som brala úplne vážne! Snáď po prvýkrát v živote som im venovala úplnú pozornosť. Považovala som ich za mojich spojencov, ktorí mi prostredníctvom pocitov pomáhajú ukazovať moju cestu. Uvedomovala som si, že spôsob, akým som to vnímala v minulosti, už nepotrebujem a nechcem opäť zažívať. Že sa to naozaj dá aj inak.

Stala som sa aktívnym a takmer nadšeným pozorovateľom vo vlastnej škole života. Na veci, ktoré sa v mojom a na mojom tele skutočne diali, som sa pozerala z iného uhla pohľadu a videla, že takto to byť nemusí. Že to, čo som si prežila, síce bolelo a do veľkej miery ovplyvňovalo môj život, ale že mám slobodnú vôľu a najmä silu to zmeniť. Bola som tak veľmi v sebe, že som dokázala byť nad sebou. Neviem, ako inak to opísať. Je rozdiel, keď sa vypnete, zamrznete a proste tam nie ste. Vtedy ani nevnímate, čo sa deje, ako sa pri tom cítite. Len viete, že v čase od-do je vašou úlohou vydržať a prežiť. „Škola“ v ktorej som sa ocitla teraz, bola o niečom inom. O vedomom sprítomnení si ťažkých momentov, ich opätovné precítenie a vedomé bytie, vyrovnanie sa s telesnou nevoľnosťou, úzkosťou a hnusom, až po následné prenechanie tejto

situácie minulosti, do ktorej patria. S vedomím, že to, čo bolo, už byť nemusí. Že to môže byť inak. Tak ako budem chcieť a cítiť ja. To, že som toto poznanie prežila na vedomej, citovej a fyzickej úrovni zároveň, je pravdepodobne najsilnejším momentom liečenia.

Pri uvoľňovaní blokov sme pracovali nielen na úrovni tela, ale prostredníctvom afirmácií aj s myslou a dušou. Keďže som bola dobre poučená, že spolupráca s terapeutom pri masáži je zárukou intenzívnejšej a kvalitnejšej terapie, robila som maximum, ktoré som dokázala. Čo som cítila a vnímala, to som úplne prirodzene robila. Často som sama masírovala svoje telo, búchala do častí, z ktorých odchádzala energia, naplňala ich zvukom, dychom aj láskou. Často som sa dostávala do mŕtvolných stavov. Vždy, keď som prežívala alebo cítila niečo silné, čo som si myslela, že nedokážem uniesť, moje telo úplne ochladlo a bolo ako mŕtve. Nechápala som, ako je to možné. Vo vnútri som cítila život a prúdenie prebudenej energie a povrch tela bol takmer ľadový. Jasne som však rozlišovala, že nejde o pocit chladu z nedostatočne vykúrenej miestnosti. A to bol pre mňa sakra úspech. Vedieť rozlíšiť, kedy ide o mňa a bežné fyziologické stavy, a kedy je to o prežívaní silnej emócie a intuície, z ktorej chcem odísť.

Napriek intenzívnej práci sme narazili na blok, ktorým nešlo pohnúť. Neviem, akým spôsobom moju terapeutku napadlo, že by mohlo ísť o nenarodené dieťa. Potrat, na ktorý som nemyslela, a ktorý som vo vnútri úplne zamurovala do postoja... ´nie, toto dieťa, ktoré vzniklo zneužitím a proti mojej vôli nechcem. Urobila som to bez jediného zaváhania... ´Myslela som si, že túto skúsenosť mám už dávno za sebou, že vlastne vôbec nestojím za zmienku. Ukázala sa ako jedna z kľúčových.

Moment, v ktorom som si pri práci s telom uvedomila, že mi zamrazil srdce. Pochopila som, že všetky nezvládnuté emócie, sklamanie, vina aj smútok sa usadili vo mne a bránili mi naplno cítiť, prežívať aj prejavovať ženskú mäkkosť, nehu, pozornosť a neobmedzenú lásku. Moje srdce bolo ako z kameňa a ja som si nevedela pomôcť. Skúšala som rozhybať telo, masážou, pohybom, dychom... nič nepomáhalo. Po niekoľkých márných pokusom som už neverila, že to dokážem. Chcela som to na ten deň zabaliť a nechať tak... Možno to zajtra pôjde lepšie. Aj tak sme toho zvládli už viac než dosť. Lenže potom sa to stalo... Z terapeutky sa zrazu stalo moje dieťa. Dieťa, ktoré predtým mnou stálo a plakalo. Dieťa, ktoré

chcelo ísť ku mne. A moje srdce bolo také zatvrdnuté, že ho ani len nechcelo prijať. Dieťa tam stále iba stálo a plakalo. Stálo a plakalo. Plakalo a bolo predou mnou. Povedalo mi, že ma ľúbi, a že len chce byť prijaté. Vtedy som to ucítila prvý krát. Moje srdce sa pohlo. Najskôr iba trochu. Opatrne. Na chvíľu v obavách zastalo. A potom sa v ňom začala rozlievať láska. Nekonečná láska, ktorá sa prijatím každého ďalšieho človeka stáva väčšou a lepšou. Pochopila som, že môžem byť nielen nežnou ženou a matkou, ale najmä to, že láska je nekonečná. Že moje dieťa za nič nemohlo. Chcelo prísť a chcelo ľúbiť a byť ľúbené. A ja som to v mojej zaslepenosti a bolesti nedokázala vnímať. Bolo mi to tak ľúto.

Z tejto terapie som odchádzala smutná. Dostala som dôležité úlohy. Byť sama so sebou a mojím znovuprijatým dieťaťom. Urobiť nám pekný deň a zároveň zaň zapáliť sviečku a meditoval s jeho dušou. Domov som prišla zbitá ako pes. Unavená, smutná, tak zvláštne v sebe. Cestou som kúpila peknú sviečku, ružovú s motýlikmi. Okrem toho som však nevládala urobiť takmer nič. Chcela som aspoň zapáliť sviečku a meditoval. Zúfalo som hľadala zápalky a naozaj nikde som ich nemohla nájsť... smutná a vyčerpaná som zaspala. Prespala som celé popoludnie aj noc.

Ráno som sa zobudila fyzicky totálne vyčerpaná. Prvá vec, ktorú som zbadala, boli zápalky. Ležali kúsok od sviečky. A potom ďalšie, ležali kúsok ďalej. Ďalšie boli na inej komode a zapaľovač som mala v taške. ... Radšej som si nemyslela vôbec nič:)

DEŇ TRI

Telo úplne vyčerpané, hlava plná odhodlania a chuti. Úplne naopak oproti včerajšku. Do spa som napodiv dorazila skôr. Moja terapeutka mala pre mňa pripravenú sviečku, jemné frézie a anjelske karty. Špeciálnu hudbu, ktorá znela ako nadpozemské chorály a hladila moje rany.

Karta, ktorú som si vytiahla, bola „čakra solar plexu“. Jej obsahom je okrem iného aj toto: ´anjeli vám chcú okrem iného pripomenúť, že vás nikto neovláda ani nemôže ovládať bez vášho dovolenia. Vždy máte na výber a anjeli vám môžu pomôcť tieto rozhodnutia urobiť. Pomôžu vám tiež v tom, aby ste získali pocit väčšej kontroly nad svojim životom

a svojimi duchovnými darmi. Druhou kartou bola karta „Archanjel Michael“. Jej význam: Ak stojíte pred niečím, čo vám naháňa strach a vzbudzuje vo vás úzkosť, Michael vám dodá odvahu a podporí vás. Michael je bytosťou, ktorá zbavuje strachu a poskytuje ochranu vám a vašim blízkym. Tara si vytiahla kartu Mediumita:... Táto karta je znamením, že ste v spojení s jedným alebo viacerými blízkymi v nebi. Anjeli vás žiadajú, aby ste dôverovali svojim pocitom, myšlienkam a vnútorným obrazom, ktoré sa týkajú týchto duchovných spojení, pretože sú naozajstné. Pre vás aj pre ostatných to má veľkú liečivú moc, pretože cez tieto spojenia sú predané posolstvá nebeského kľudu a lásky...

Tak potom neverte na magickú silu vesmíru....

Tara sa ma opäť spýtala ako sa cítim, či ma napadá niečo nezvyčajné, čo by som ešte chcela riešiť. Povedala som jej presne tak, ako ma napadlo, že v nejakej súvislosti myslím na môjho otca. Nebolo to nič konkrétne, len som cítila, že myslím naňho. Vaginálne mapovanie prebiehalo viacmenej v poriadku. Niektoré miesta boli necitlivé a zablokované, priťahovali niektoré konkrétne spomienky. V ten deň sa spomienky netýkali zneužívania, ale môjho života. Vrátili sa mi niektoré nepríjemné spomienky a ja som sa s nimi postupne lúčila. Jemnou masážou zvnútra i zvonku, predýchaním aj afirmáciami sme ich postupne uvoľňovali do minulosti. Narazili sme iba na jeden veľký blok. Ako sa ma Tara zvnútra dotýkala, zrazu sa objavili obrovské bolesti brucha a neskôr aj ramena. Všetko na pravej strane. Akoby ma niekto prebodol mečom... A zrazu sa to celé spojilo... Otec – meč – pravá strana – prepichnutie od ramena až nadol... Niečo v mužskej línii a mojej mužskej strane tela sa čistilo... Meč sme vyťahovali dlho, rana krvácala... hnisala. Až som nakoniec konečne mala pocit, že moja pravá strana je úplne voľná. Že v nej úplne voľne prúdi energia a život. Dokonca aj pravá nosná dierka sa mi zdala prázdnejšia:) Vtedy som si uvedomila, že na ľavej to tak necítim. Že tam niečo je. Niečo, čo treba ešte pohladiť, pomazať, prebudiť. Vedela som, že 3 sedenia proste nestačia. Že tam ešte niečo je, aj keď som presne nevedela, čo. A tak sme sa dohodli ešte na jednom stretnutí. Štvrtom.

Domov som odchádzala pokojná a uvoľnená. Urobila som si milý deň, dala si dobrý obed, kúpila peknú knihu. Apropó... niečo sa zmenilo. Zrazu som – plynula. Pomaly, ladne a žensky. Kto ma pozná bližšie, určite by

potvrdil, že pôsobím veľmi rýchlo a dynamicky. Niekedy až hrrr. Tentokrát to bolo iné... Zrazu som spomalila. Cítila sa dobre a krásne vo svojom tele. Svet nadobudol jasnejšie a ostrejšie kontúry. Moje ruky zmäkli a zjemneli. Cítim v nich materskú ochrannú energiu. Zmenila som sa naozaj...?

ŠTVRTÝ DEŇ

Na stretnutie som sa tešila. V podstate som bola presvedčená, že urobíme príjemnú rozlúčkovú masáž, maximum pre zavŕšenie môjho vaginálneho čistenia.

To, čo sa začalo diať, som nečakala ani v najdivokejších predstavách. Tara mi vysvetlila, že ideme robiť najhlbšiu variantu. Naivne som si myslela, že v hĺbinách svojej vagíny už naozaj nič nebudem cítiť. ... Ako ďaleko som bola od pravdy... Spustilo sa to od samého začiatku. Hnev na všetkých mužov. V duchu som si pomyslela, že snáď trochu irelevantný... Bol prítomný tak silne, že som sa musela posadiť. Hnev za to, že boli často násilníci, arogantní, tvrdí, bez ohľadu voči nám ženám... Našťastie, postupne prešiel a zmenil sa na ...lásku. Ďalšie miesta na tom boli o kúsok lepšie, niektoré úplne v poriadku. Dokonca som priznala, že cítim rozkoš a tešila sa z toho! A potom to zaboľelo. Tupá bolesť hlboko v podbruší. Tara nahmatala bulku. Pevnú. A zo mňa sa to začalo sypať... to nie som ja... to nie je hnev na mňa alebo môj život... čo to tam môže byť? Čo je to, čo tam cítim??? ...áno... je to rod... celý rod z našej mužskej línie. Všetky ženy, ktoré trpeli znásilneniami, incestmi, pokorením. Cítila som hnev, smútok a vinu. Chcelo sa mi plakať... Potom sme s Tarou začali spájať súvislosti... včera sme z toho miesta vyťahovali meč. Dnes sme tam narazili na bulku. Otcova línia. Znásilnenia v ich rodine... Moji strýkovia... Pravá strana... Tá mužská časť môjho ja. Všetko zrazu dávalo taký zmysel... Otcove operácie, všetky na pravej strane tela. Rakovina na pravej strane tela... určite ma napadnú aj ďalšie súvislosti... Plačem aj teraz, keď to píšem. Život, naša myseľ, naše telá, zážitky, skúsenosti, ľudia vôkol nás, všetci sme úzko prepojení. Tieto spojenia sú ukryté nielen v našich myšlienkach, povahách a činoch, ale aj v našich telách.

Mapujeme ďalej... silná bolesť, akoby ma niečo páľilo a rezalo... bolesť je veľmi intenzívna... neviem nájsť žiadnu spojitosť, nič ma nenapadá.

Bolesť je stále intenzívnejšia... Zrazu sa prenáša až do úst. Vyrezávajú mi jazyk a vypaľujú cejch... niečo hovorím, kričím, mám toho toľko čo povedať... Mužom... Ženám... Boja sa ma... boja sa mojej sily a mojich názorov. Cítia, že hovorím pravdu a nedokážu ju uniesť. Preto mi ubližujú. Aby ma pokorili, zastavili... Bolesť je veľmi silná. Zvláštne je, že cítim, ako sa mi pod vypálenou ranou hromadí krv. Nemá kadiaľ odtekať, pretože koža je na povrchu spálená. Úplne nelogicky sa mi začne hromadiť v dutinách, vo svaloch pod ranou a vytvárať polypy... Chápem, odtiaľto pochádzajú moje polypy v maternici... to je ten dôvod, prečo vznikli... Prežitá bolesť a rana, ktorá sa nemala ako zahojiť... Otváram ju, liečim. Tara mi pomáha...

Ešte pár posledných dotykov a je koniec. Tara skontroluje všetky body, krok za krokom a ja cítim pokoj a mier. S Tarou sa lúčime. Zážitky, ktoré nám naše stretnutie umožnilo, sú pre obe veľmi silné.

Obe veríme, že môj život bude odteraz iný. Tešíme sa na všetky ďalšie skúsenosti a zážitky, ktoré majú prísť.

ZÁVER

Počas sedení sme s Tarou vypozerovali niekoľko faktov:

- 1. To, že terapeutka pri vaginálnom mapovaní používala jednorazové rukavice, zvýšilo môj pocit dôvery a profesionálneho postupu.*
- 2. Pravá strana môjho tela, ktorá zároveň symbolizuje mužskú časť môjho ja, reagovala citlivo na všetky témy spojené s mužmi. Tejto spojitosti sme si všimli až po určitom čase a opakovaní.*
- 3. Ľavá strana môjho tela, teda tá ženská časť zasa reagovala na témy výsostne spojené so ženami a ženskosťou.*
- 4. Rovnako citlivo som reagovala na zmenu ruky. Energiiu z pravej ruky som vnímala ako akčnú, hľadajúcu, riešiacu. Energiiu z ľavej ruky skôr ako pokojnú, liečivú, hladivú, ochrannú. Často som ani len nevedela, ktorou rukou sa ma terapeutka dotýka. Až po čase si všimla, že pri použití používam iné hodnotenie energií z pravej a iné z ľavej ruky. Túto skutočnosť sme začali aktívne využívať.*
- 5. Čím hlbšie vo vagíne sme mapovali, tým hlbšie a komplexnejšie témy v nej boli uložené. V najhlbších častiach sa ukrývali témy spojené*

s rodom a minulými životmi. Bola som prekvapená, že mám zjavenia týkajúce sa príčiny a liečenia rôznych ochorení. Občas som sa v duchu smiala, čo by sa asi dialo, keby zvnútra mapujeme solar plexus:)

6. To už by snád' aj stačilo, nie?:)

ANONYMOUS